PŘIPOUTANOST A ODPOUTANOST

Vyrovnanost a odpoutanost od přání

Vybráno ze Satsangu 9.2.2007

.....

***Otázka**: „Drahý Gurudži, ráda bych se zeptala, jak být vnitřně pevnější, vyrovnanější a méně závislá na názorech druhých lidí?“*

Vaše přání je tím nejlepším cílem pro každého hledajícího. Všichni si přejeme najít vnitřní stabilitu. Proto se také věnujeme duchovní cestě. Naprosto vyrovnaní se stáváme až po duchovní seberealizaci. Naše vyrovnanost se zvyšuje úměrně tomu, jak dokážeme být odpoutaní od svých tužeb. Snažte se postupně osvobozovat z vlivu svých přání.

Před dvěma lety zemřel veliký indický světec, Svámí Ramsukhdasdži. Několikrát jsem se s ním osobně setkal. Dva dny před svojí smrtí naposledy vedl satsang, bylo mu sto dva let. Ve svém posledním proslovu mluvil o věcech, které mohou stěží pochopit i velmi pokročilí hledající. Jednou z nich bylo, že bychom měli být prosti jakékoli touhy, dokonce i po Bohu. Hledající tím byli zaskočeni a ptali se mě později, co si o tom myslím. Ve světcově prohlášení je ukryto tajemství, že pokud nejsou přítomny žádné touhy, existuje pouze Bůh.

Pokoušet se být více s Bohem znamená zároveň, že jste od Něj odděleni. Pokud vás opustí všechny touhy, dokonce i po Bohu, co vám zbude? Zůstane jen Bůh, Mír a Dokonalost.

Píše se o tom i v Bhagavadgítě. Ardžuna, hledající, se ptá svého Gurua, jímž byl v té době sám Pán. Přečteme si několik veršů.

Bhagavadgíta, kapitola 2, verš 54:

„Ardžuna řekl: Krišno, jaké vlastnosti má duše, která realizovala Boha? Je její mysl vyrovnaná? Je ukotvená v samádhi (dokonalém klidu mysli)? Jak takový člověk vyrovnané mysli mluví, sedí a chodí?“

Ardžuna se ve verši ptá přímo na vnitřní vyrovnanost. Pán odpovídá v následujícím verši:

Bhagavadgíta, kapitola 2, verš 55:

„Šrí Bhagaván řekl: Ardžuno, když se člověk úplně vzdá všech tužeb mysli a je spokojený sám v sobě (štěstím z Já), pak je nazýván člověkem vyrovnané mysli.“

Chcete-li mít vyrovnanější mysl, osvoboďte se od svých tužeb. Důležité je porozumět rozdílu mezi potřebami a touhami. Na rozdíl od tužeb není našich potřeb zase tak mnoho. O naplňování našich potřeb se stará Bůh, který nás sem na Zem poslal. Stejně jako musí rodiče zajistit potřeby svých dětí. Přenechejme starosti o své potřeby Bohu. Co se týká tužeb, jejich konec je v nedohlednu. Proto nás Bůh vybízí k tomu, abychom si ve svých přáních stanovili nějakou hranici.

Podívejme se ještě na jeden verš.

Bhagavadgíta, kapitola 2, verš 56:
„Mudrc, jehož mysl zůstává nerozčeřená uprostřed utrpení, jehož žízeň po požitcích se úplně rozplynula, a který je osvobozen od vášně, strachu i hněvu, je nazýván člověkem vyrovnané mysli.“

Takovými byste se měli stát. Přečteme si ještě jeden verš.

Bhagavadgíta, kapitola 2, verš 57:
„Kdo není k ničemu připoután, kdo se nenechá strhnout při setkání s něčím pozitivním, ani nemá odpor v přítomnosti negativního, ten má vyrovnanou mysl.“

Pán zde mluví o naprosté odpoutanosti. Neměli bychom být připoutáni k žádné osobě, věci ani činnosti, dokonce ani ke Guruovi ne. Do vztahu ke Guruovi patří láska, a ne připoutanost. V tomto výjimečném vztahu se věci odehrávají zcela jinak. Pokud se žák ke Guruovi upíná, skutečný Guru jeho připoutanost nedovolí. Jednoho dne ji nějakým způsobem ukončí. Změna nastane v přítomnosti Mistra automaticky.

„…kdo se nenechá strhnout při setkání s něčím pozitivním, ani nemá odpor v přítomnosti negativního…“ Takový člověk neotvírá šampaňské, jakmile něco dobře dopadne. Ani nesedí zhroucený a smutný v koutě, když se něco nepodaří. Zůstává tichý a nevzrušený – jinými slovy jeho mysl je ustálená. Je pozorovatelem, jehož žádné dění neovlivňuje. Nepleťme si ale vyrovnanost s pasivitou. Stěny této místnosti můžeme také prohlásit za stabilní. My bychom měli být vyrovnaní, ale zároveň plní aktivity ve světě.

Za vyrovnanost mysli nepovažuji vyprávění o jogínech, kteří seděli nehnutě bez přestávky třeba deset hodin. To není moje cesta. Měli bychom být činní navenek a zároveň klidní a vyrovnaní uvnitř.

.....